

Alex Andronic

#CONFUZ

Ediția a 2-a

Acum o jumătate de secol nu dădea semne că ar avea ceva în comun cu literatura. Pe la ghimpe pe Facebook, avea o grămadă de urmăritoare, pentru că era tânăr și nău, așa cum le plac de fapt femeilor bărbapți, și vîna să devină buclătar profesionist.

Apoi, după ce s-a împrietinit cu vreo patru scriitori români pe Facebook, Alex, ca orice om tîndr aflat în etapa de raționare, a hotărît să-și întrecă și el mîna.

Din păcate sau din fericire, talentul literar nu se duce la omul cel mai harnic, sau la premiul cel conștiinței, sau la tipa care chiar a muncit. Talentul literar are obiceiul să îmbrățișeze pe cine are el chef.

Și așa se întîmplă că un băiat care nu s-a amorsat niciodată cu lecturile și care s-a apucat de scris dintr-o toană lebutăie să creeze proză autentică, vie și emoționantă, story telling convingător, plin de forță și sensibilitate, și, ce mi se pare cu adevărat remarcabil la un debutant, să mențină răsponul pe mare parte din durata cărții.

Muza literaturii e capricioasă, dar, dacă există o conștiință în preferințele ei, aceea e dată de oamenii cu un apetit pentru franchețe și simplitate.

E ușor de identificat un altor ero al autorului în tîndrul român emigrat în Danemarca, în familia tradițională,

EDITURA
HERG BENET

CUPRINS

David la oftalmolog.....	9
Demisia.....	24
Paul și asistentul	37
Un nou job.....	53
Ziua lu' tata.....	66
Tată pentru o săptămână	83
Petrecerea de Halloween	123
Propunere indecentă.....	144
Vrei?	161
Confuz!	167
Da... dar mai bine nu!	186

DAVID LA OFTALMOLOG

Recunosc faptul că nu mai înțeleg nimic. Oamenii merg la oftalmolog când au probleme de vedere. Ba nu nimeresc gaura cheii, ba își bagă degetele în ochi când încearcă să-și sufle nasul. Eu, în schimb, nu prea sufăr de nimic. E drept, totuși, că nu mai cunosc persoane care, orice fel de ochelari ar încerca, oricât de puternici sau slabi ar fi, văd la fel de bine precum fără. Dar de ce ar fi asta o problemă? Nu mă-ncurcă la nimic, atâta timp cât nimeresc gaura când vreau să mă fut. Și totuși, mama mă freacă la creieri de un an și jumătate: „Du-te odată, dobitocule, că ai să orbești!“. Așa că mi-am făcut programare, într-un final, să scap de gura ei. O cunosc destul de bine, știu că nu va înceta să mă înnebunească cu subiectul ăsta.

— Hej. David Sørensen mă numesc. Aș dori o programare pentru un control.

— Hej. Sigur. Dă-mi te rog numărul de identificare.

Îți e mai okay dimineața sau seara?

— Seara.

(Dimineața nu văd bine, la naiba!)

— Miercuri la ora 18:00, e bine?

— Sigur, mulțumesc.

Nu pot să exprim în cuvinte cât de frică-mi este de oftalmolog. Am impresia că-mi va găuri retina, că-mi va introduce niște cabluri de înaltă tensiune și, eventual, o să se folosească puțin de o bormașină, ceva, astfel încât să ajungă exact în miezul problemei. Mi-e extraordinar de frică. Știu, totuși, că nu sunt singura persoană cu astfel de temeri. Mai sunt demenți pe lumea asta. Am decis să îl sun pe Paul, să vină și el. Țsta e și mai fricos decât mine, sigur o să leșine doar când vede aparatura cu care se lucrează într-un cabinet de oftalmologie. Dar măcar sunt eu mai liniștit, știind că nu sunt singur acolo. Suportul moral contează. Adică, e destul să dea din gură, cât să mă calmez.

Îmi aduc aminte când a născut prietena lui. Prietenă care l-a și părăsit, de altfel. Era incredibil de frumoasă, avea un păr atât de roșu, încât nici ouăle de paște nu-l egalau. Roșu, nene. Ca focul.

Idiotul a vrut să asiste la naștere, așa că a făcut toate demersurile pentru a fi în sală. Marlena urla din toți

plămânii (adevărul e că avea niște plămâni...), iar ăsta plângea ca o pizdă. Și-a luat, evident, câțiva pumni în meclă, pe principiul „Futu-te-n gură de nenorocit, tu mi-ai făcut asta!”, alături de înjurături, blesteme și alte lucruri pe care le pomenesc femeile în timpul contracțiilor. Copilul nici n-a apucat să tragă cu ochiul la lumea de afară, că ăsta a și leșinat. L-au internat și pe el, într-un final, alegându-se cu o contuzie și un copil la trei kilograme și două coițe. ăsta a fost momentul când Marlena a decis să-l părăsească. Din cauza loviturii la cap, a suferit pierderi de memorie. A petrecut cam două luni în spital, după care l-au lăsat acasă. Memoria începuse să-i revină, dar încă avea foarte mult de lucrat.

După toată treaba asta, am dus o muncă grea să-l aduc înapoi pe picioare. Pizda aia l-a lăsat, a plecat fără să-i pese de ce se întâmplă cu el. Pur și simplu a luat copilul și a dispărut ca în ceață. În momentul în care și-a amintit de Marlena, și implicit de băiatul lui, a avut loc o altă lovitură cât se poate de dură pentru el. Chit că nu se iubeau ei foarte mult, își dorea copilul ăla mai mult decât orice pe lume. Paul e un suflet bun, probabil prea bun pentru lumea în care trăiește. Nu merita să fie lăsat de izbeliște. În plus, e și copilul lui. Cumva, nu trebuia să i se fure dreptul de a-l vedea.

Oricum, o altă persoană mai de Doamne-ajută nu

am, pentru a mă susține. O să-l pun să-și ia cască de protecție, plus cotiere și genunchiere, dracului, să evităm orice problemă.

— Coaie, miercuri merg la oftalmolog, vii cu mine?

— Ce-ai, mă, ești prost? La cinci ies de la serviciu.

Nu pot.

— Haha, sugi o ceapă. Am programare la șase. Vin și te iau de la muncă și pe urmă mergem să bem un whiskey, și-așa n-am mai ieșit de mult. Te pup!

Și-am închis. Ăstuia ori i-o dai pe nerăsuflăte și fugi, ori îți iei popcorn și-un bax de bere, te înarmezi cu un sac de răbdare și încerci să-l convingi. E precum o divă wanna be, care nici nu-ți oferă șansa să scoți vreun cuvânt pe gură, că ți-a și retezat-o cu un refuz. Tocmai de aceea e bine să nu-i dai ocazia să răspundă, altfel trebuie să te rogi de el până ți se acrește. Nu-mi explic cine mi l-a scos în cale, uneori poate fi tăntălău cu acte în regulă, doar că îl iubesc atât de mult, încât nici că mai contează. Aș face orice să-l văd zâmbind.

Ia uite, bă, deja e întuneric, iar eu n-am făcut nimic altceva decât să mă uit pe netflix la seriale. Pe facebook e la fel de trist ca de obicei. Maică-meă trimite invitații la

jocuri și postează mereu căcaturi despre Candy Crush, taică-miu postează dedicații speciale pentru toți românii din străinătate, iar mătușă-mea Ileana ne ține mereu la curent cu selfie-uri. Băi, femeia asta postează zilnic în jur de trei albume a câte douăzeci, ba chiar treizeci de poze. Culmea, toate sunt cu ea. Poziția corpului diferă, e drept. Ba e cu degetu-n ureche, ba cu el în nas. Și-l introduce apoi între dinți, în ideea de a părea sexy. Uneori își mai trage o șuviță peste ochi, să dea un efect dramatic. E răvășitoare, la naiba. Toate astea după ce și-a luat cea mai decoltată bluză pe care o are. Și nu există poză în care să nu-i lucească pieptul. A postat și albume întregi în halat, trăgând ca dobitoaca de el ca să-i vedem papanășii unși cu ulei, cred. Pula mea, are 50 de ani și arată ca moartea la solar. Când o văd, cu toate că suntem neamuri, îmi vine să-mi închid contul de facebook și să mă mut în munți, să mor eu dacă nu. I-am zis măică-mii: băi, soră-ta e dusă cu pluta. Atrage-i, dracului, atenția. *Ce vrei? Dacă se simte tânără...* Mda. Anunță-mă când începi să te simți și tu tânără, să-mi schimb dracu' numele și să plec peste ocean. Una e să te simți tânăr, alta e să-ți pierzi simțul ridicolului. Iar mătușă-mea nu l-a avut niciodată.

La două săptămâni după ce a plecat în Italia, nu mai știa cum îi spune la greblă. Păi, să nu-i iau tot neamu-n

pulă de oligofrenă? Am fost acasă de Paște și a venit și ea, acum două luni. *Ciao, bambino. Quanto grande sei cresciuto.* Da, mătușă. Ești plecată de patru luni de zile. Am douăzeci și opt de ani, nu cred că în ultimele patru luni în care nu ne-am văzut am mai crescut vreun pic. *Come si dice...* Si dice că-ți fut o greblă-ntr-un dinți, asta se dice. Hai sictir!

Ioana e în club, evident. O panaramă, de altfel. M-a lăsat pentru un căcat cu bani și pătrățele. Mă rog, *six pack on skinny guys doesn't count.* Acum, nu știu exact care e motivul pentru care m-a lăsat, probabil n-am fost nici eu ușă de biserică, și... cu siguranță, n-am fost cel care-i putea oferi tot ce-și dorește. Dar... am iubit-o atât de mult! La dracu', devin nostalgic.

Mă tot gândeam la programarea de mâine. Să mă duc, să nu mă duc. Hai, că nu's copil mic, doar nu-mi mută ochii din loc. Aș putea să dau un search pe Google, să mă mai calmez și, numai bine, adun și câteva informații.

Maculare degenerativă, conjunctivită, retinită pigmentară, ambliopie, cataractă și alte cuvinte franțuzești pe care nu le-nțeleg nici dacă aș vorbi fluent franceza și alte zeci de limbi străine. Încurcați sunt termeniiăștia medicali. Acum mai trebuie să mă hotărâsc pe care dintre ele le am, cică nu le poți avea pe toate. Deși, la ce

Respect pentru oameni și cărți

noroc am eu...

Okay, orbire temporară, permanentă, operație cu introducere de ace, înlocuire de cristalin, treburi, chestii, socoteli. Hmm, aleg retinită pigmentară. Nu știu ce e aia, dar sună grav și sigur asta am.

Ai spune că atunci când locuiești la casă ești privat de zgomotele vecinilor pe care îi apucă hărnicia cu noaptea-n cap. E drept, nu sunt bormașini, nu ciocan de șnițele, dar cineva tunde iarba la ora șapte dimineața. Torben, vecinul, e cel mai bun om de pe planetă, dar e și cel mai enervant, dimineața. Lucrează mereu în schimbul doi, așa că nu e vina omului că-și face treaba – bineînțeles – dimineața, când ajunge acasă. Dar să-și ia în pizda mă-sii un tractor de tuns iarba, silențios.

Am împărțit vestiții dumnezei, și morți, și răniți, pe urmă m-am ridicat și eu din pat, ca un om normal, să-mi fac o cafea. Pișulică pentru răcorire și fix atunci m-a pocnit revelația. *Dacă orbesc?*

Stăteam ca tembelul și mă uitam fascinat la aburii ce ieșeau din aparatul de cafea, îmi priveam câinele și mi-au dat lacrimile, ca dobitocul. *Dacă n-o să mai văd... o să ajung să înnebunesc!* Mi-am savurat cafeaua fixând

cu privirea orice firicel de praf și pată de murdărie de pe parchet, pe urmă l-am luat pe Kong și am ieșit la plimbare. Am început să-mi număr pașii; în cazul în care aveam să orbesc, măcar să-mi pot plimba potaia fără ajutor. Am zece pași de la ușă până la poartă, cinci pași până la șosea. Aici am închis ochii și am încercat să ascult, să-mi dau seama dacă se apropie vreo mașină sau pot să trec liniștit. Bine, Kong știe deja că trebuie să se asigure și nu trece ca boul prin turmă, dar simțeam nevoia să descopăr dacă am abilitățile astea sau nu, fără să pot vedea. Am ascultat și-am decis să trec. Noroc că potaia nu s-a mișcat din loc, așa că n-am sfârșit călcat de mașină. Doh, sigur mai am de lucrat la partea asta. Am trecut strada, numărând pașii până la intersecție. Erau fix treizeci și șapte plus jumătate. Semaforul e cu ticăit, special gândit pentru persoanele cu probleme de vedere, așa că aici n-am mai închis ochii. Auzeam și fără. Și-am tot numărat pașii până în parc și înapoi acasă. Mi-a dat puțin cu minus, evident, dar asta din cauza faptului că n-am fost niciodată bun la matematică. Am timp să învăț, sigur nu orbesc așa repede. Sper.

Pe stradă, făceam precum un copil care tocmai l-a văzut pe Mickey Mouse. Zâmbeam tâmp la orice, îmi spălam ochii cu lucruri cărora nu le dădusem importanță înainte. Făceau parte din firesc, mă durea în pulă,

evident că nu le-am observat înainte. Și totuși, gândul că s-ar putea să nu le mai văd vreodată m-a făcut să le privesc, să realizez că există. În al doispelea ceas, cum s-ar spune. Ajuns acasă, mi-am sunat părinții. Am vorbit cu mama și i-am spus că vreau să-i văd neapărat în seara asta. N-am stat să le dau detalii și nici nu voiam să devin prea sensibil la telefon. M-am luat apoi cu treburi. Spălat un vas, frecat o mochetă, chestii de casnică. Se făcuse ora treisprezece și nu mâncasem nimic. Am dat gata două felii de pâine cu Nutella și pe urmă m-am holbat la borcan o jumătate de oră. Pfoai, ce dor avea să-mi fie de ea! Gustul contează, dar parcă mă săgeta gândul că nu o să-i mai văd bronzul impecabil. Nu, chiar n-am probleme mentale. E doar o chestie de perspectivă. Kong m-a alergat o tură prin curte, să nu cumva să mă îngraș de la Nutella, după care ne-am tolănit pe canapea și-am apucat să vedem și două episoade din Grey's Anatomy. Tocmai ce-a murit McDreamy și am plâns exact cum plânge cerul în Londra, pe timp de ploaie, până m-am umflat la ochi. Printre lacrimi fierbinți, am realizat că ceasul arăta 16:30. Era cazul să plec după Paul. Lucrează la mama dracului, în partea cealaltă a orașului, iar la ora aia sigur îmi lua o veșnicie să ajung acolo. Era un trafic infernal. Pe unde mai pui că de acolo trebuia să ne întoarcem înapoi, la cabinet, în partea opusă a orașului.